

приближаваше къмъ машината, и нѣкакъвъ червенъ прѣдметъ, който се носѣше въ полутъмната. Той си помислилъ тогава само за едно: изеднажъ да спре влака. И отъ това произлѣзло силно сътресение. Той едва ли не падналъ отъ локомотива, всички пѣтници бѣха замаяни отъ удара, но нали тѣ сега сж останали живи? И тѣ длѣжатъ живота си на едно тѣй малко момиченце!

Прѣзъ това врѣме главниятъ кондукторъ даваше разпореждане, нѣколко души да отидатъ въ близкото село за кола и хора, та да се прѣнесе багажътъ на другата страна на срутения мостъ, и съобща телеграфически на близката станция за станалото, като молѣше и за помощъ. Любопитните пѣтници излизаха изъ вагонитѣ, за да погледатъ мѣстото на страшната катастрофа.

Имаше мъже и жени отъ всички възрасти и обществени положения, нѣкои бѣха добръ облѣчени и увити съ скъпи шуби, други — въ дебели зимни горни палта. Много дами, щомъ видѣха пропастьта, падаха въ несвѣсъ. Но имаше и такива пѣтници, които се шегуваха и викаха:

— Ама че сме щѣли хубаво да си поскачаме!

Всички се очудваха на рѣшителното малко момиченце, което ги бѣше спасило, всичко се чувствуваха благодарни къмъ него. А майка му още крѣскаше и се вълнуваше:

— Мари лудетино, ти безъ малко щѣше да паднешъ подъ машината. Какво щѣхъ да правя азъ безъ тебе, лоша дѣще? Защо тичаше тѣй близко до релситѣ? . . Ахъ, колко страшно бѣше!

— Азъ мислѣхъ само за влака! прошепна разплакана малката Пиерина.

Една богата англичанка, която просто замаяна